

פחד דוד

יו"ל ע"י מוסדות "אורות חיים ומשה" ישראל

בנשיאות בנש"ק מורנו ורבנו הגה"צ רבי **דוד חנניה פינטו** שליט"א

בן הצדיק המלו"ך רבי **משה אהרן פינטו** זצ"ל ונכד הצדיק הקדוש המלו"ך רבי **חיים פינטו** זיע"א

פרשת יתרו

כ' שבט תש"פ

1012

ירושלים תל אביב חיפה באר שבע

הדלקת נרות 4:49 | 5:04 | 4:56 | 5:09

מוצאי שבת 6:02 | 6:04 | 6:02 | 6:04

רבינו תם 6:42 | 6:38 | 6:39 | 6:42

הילולא דצדיקא

כ - רבי עובדיה הדאיה מח"ס 'שכיל עבדי'

כא - רבי יהודה זאב סגל ראש ישיבת מנצ'סטר

כב - רבי מנחם מנדל 'השרף מקוצק'

כג - רבי יעקב חיים ישראל אלפייה

כד - רבי שאול הלוי מורטייה - אב"ד אמסטרדם

כה - רבי ישראל ליפקין מסלנט - מיסד תנועת המוסר

כו - רבי יוסף בירדוגו מח"ס 'שופריה דיוסף'

המעוניין לקבל את העלון בדוא"ל
ישלח הודעה: mld@hpinto.org.il

משכיל לדוד

שיחה שבועית לפרשת השבוע מאת מו"ר הגה"צ רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

שמע את האמת ממי שאמרה

למציאותה הראשונית. העולם ישוב למתכונתו הראשונית רק כאשר יבוא המשיח ויתוקן העולם במלכותו שד-י.

נאמר על ימות המשיח (זכריה יד, ט) "והיה ה' למלך על כל הארץ ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד", משמע מפסוק זה שבימות המשיח מלכותו של ה' יתברך תמשול בכל ולא תיתכן מציאות שאי מי לא יכיר במלכותו. ועל ידי זה ששמו של הקב"ה יהיה אחד יבוא העולם על תיקונו וישוב לאותם ימי בראשית טרם חטאו של אדם הראשון, ימים בהם העולם עמד על מתכונתו בתכלית השלמות.

יש להבין מדוע רוצה הקב"ה לתקן עולמו ולהשיבו כקדם רק בימות המשיח, מפני מה לא השליט הקב"ה את מלכותו ואיחד את שמו במתן תורה, כאשר כל העולם ירא ופחד ממנו. לשם מה יש צורך לסובב את ביאתו של המשיח סביב ציר ארוך של סבל וייסורים, בשעה שהיה ניתן למנוע זאת על ידי כך שכל הגויים יאמינו בה' ובתורתו ויקבלו עליהם את מרותו, כך היה נחסך מעם ישראל סבל ויגון רב. עמלק לא היה קם על בני ישראל ומקררם בעבודת ה', וכך במהלך כל הדורות כולם בני ישראל לא היו צריכים לסבול בגלות. למביט מן הצד נראה מסתבר ביותר שהקב"ה היה ממנה את משה להיות מלך המשיח וכך היתה נחסכת מעם ישראל כל עוגמת הנפש הגדולה שנגרמה להם במהלך שנותיהם בגלות.

נראה לבאר קושיה זו על פי הנאמר (שמות יט, ו) "ואתם תהיו לי ממלכת כהנים וגוי קדוש". 'תהיו לי' היינו, תהיו אצלי מובחרים ומועדפים כאותה ממלכת כהנים שהינה מורמת מעם ומובחרת מעל כלל האנושות כולה. כן יש לומר שהמילה 'לי', עולה בגימטריא כמניין המספר ארבעים רמז לכך שהיכולת להיות מיוחדים ונעלים אצל הקב"ה מגיעה דרך התורה שניתנה בארבעים יום וארבעים לילה.

הקב"ה רצה בכוונה תחילה שבני ישראל יהיו עם מיוחד על פני כל האומות כולם על ידי כך שילמדו תורה. לעומת כן אם כל האומות היו מקבלים מיד את הנאמר בתורה והיו שומעים לקול הציווי "אנוכי ה'", לא היו זוכים ישראל לנאמר "תהיו לי".

כמו כן עם ישראל במעשיו גרם לכך שהקב"ה לא ימחר לתקן עולמו כיון שפגמו בחטא העגל, וכאשר יש כתם כה גדול על בני ישראל אין יכולת לתקן עולם במלכות שד-י, אלא יש צורך לזכך את עם ישראל בגלות לצורך כפרתם ורק לאחר מכן ניתנת האפשרות להשיב את העולם לימי הבראשית.

אך מכיוון שעם ישראל השחית דרכו, לא חיכה בסבלנות לרדת משה מן השמים, ובחר לבנות את העגל, הוא השחית בזה את הארץ ופגם בנאמר "כי לי כל הארץ". ומשום הכי גם אומות העולם לא יכולים היו להאמין בה' ובתורתו, שאם עם ישראל - העם הנבחר, מגלים ספקות באמונה וממהרים להקים את העגל, קל וחומר שהגויים אינם מגלים מסירות נפש ומביעים את חוסר אמונתם בה' יתברך.

"וישמע יתרו כהן מדין חתן משה את כל אשר עשה א-להים למשה ולישראל עמו כי הוציא ה' את ישראל ממצרים" (שמות יח, א)

בפרשה זו מתואר מעמד נתינת התורה לעם ישראל, ויש להתבונן מדוע נקראה פרשה זו 'פרשת יתרו' בזמן שנראה לנו שהיה לתורה לכות פרשה זו בשם 'פרשת מתן תורה', או 'פרשת משה' על שם משה רבנו שהיה השליח להורדת התורה מן השמים מתוך מסירות נפש עצומה. וקשה הדבר מדוע יתרו הוא זה שזכה שפרשה כה חשובה ומיוחדת בתורה תקרא על שמו, בעוד שלפני זמן מועט הוא כיהן ככהן מדין ולא היתה שום עבודה זרה בעולם שהניח מידי.

ונראה לבאר שהקב"ה בחר בשמו של יתרו לצורך שם לפרשה העוסקת במתן תורה, בכדי ללמדנו על מעלתו הגדולה של יתרו. נאמר "וישמע יתרו" ומבאר שם רש"י במקום "מה שמועה שמע ובה - קריעת ים סוף ומלחמת עמלק". והנה בשירת הים נוהגים אנו לומר (שמות טו, יד) "שמעו עמים ירגוזו" ומשמע מכך שיתרו לא היה היחידי ששמע על הניסים הגדולים והנוראים שאירעו לעם ישראל, אלא שיתרו נתייחד במעלה גדולה ומשובחת, היתה בו את היכולת לשמוע ולהפנים את המסר, לא היתה זו שמיעה בעלמא אלא שמיעת הלב. מנגד אומות העולם שמעו שמיעה חיצונית בלבד שהיא שמיעת האוזן מבלי שפינימו את המסר לתוך ליבם פנימה, ולפיכך כעבור זמן הם שכחו מהמראה הגדול וחזרו לעסוק בשגרת יומם.

יתרו לא היה כשאר גויי הארץ אלא היה בו את הכוח והענווה להודות בכך שעד עתה הוא חי באופן שגוי ומוטעה, ועל כן בהזדמנות הראשונה שנקרתה לפניו להכיר במציאותו של ה' יתברך ובנחציותו של עם ישראל, הוא הודה בטעותו ובה לחסות תחת כנפי השכינה. ישנם הנוהגים לערוך סעודת יתרו על שם הסעודה שערך בזמנו יתרו כאשר גילה את גדולת ה' יתברך ובה הצטרף לעם היהודי. סעודה זו שערך יתרו ממחישה לנו עד כמה היתה בו יכולת להכיר באמת ולפרסם זאת בריש גלי מבלי להתבייש כלל. ובכוונה נבחרה פרשה זו להיקרא על שם יתרו, כדי להנחיל את המסר לעם ישראל שבכדי לעבוד את ה' יתברך וללכת בדרכיו, יש צורך להידיבק באמת ולהכיר בה מבלי לחוש בושה מפני המלעיגים בעבודת ה'. ובזמן שאדם אינו מתבייש להודות בטעותותיו ויש בו את האומץ לשנות את דרכו הרעה ולהחבר לאמת, אז זכותו רבה ועצומה במאוד מאוד, כיתרו בשעתו שהכיר באמת ולפיכך זכה שפרשת מתן תורה תיכתב על שמו.

הנה דרך העולם הוא שאדם שנהרס ביתו מחפש בכל דרך את ההזדמנות לשקמו ולבנותו מחדש וברגע שיש בידו את האפשרות והאמצעים לכך, מיד הוא מנצל זאת ובונה את ביתו מחדש. מציאות זו ברורה לנו מאוד ומתיישבת על ליבו של כל בן אנוש, ועל כן יש להבין מדוע הקב"ה לכאורה לא נקט בדרך זו ולא חיפש לבנות את עולמו מחדש לאחר שהושחת בחטא אדם הראשון. הרי ידוע הוא שהקב"ה ברא את עולמו בששת ימי בראשית בתכלית השלמות, אך לאחר שאדם הראשון אכל מעץ הדעת נפגמה שלימותו ולא שבה

במסילה נעלה

שביבי אמונה ובטחון מפקנסו של מו"ר
הגה"צ רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

דברי
חכמים

פרפראות לפרשה

משולחנם של חכמי התורה

הנחלת מסורת היהדות כבר מגיל צעיר

במשאו של מרן רבי גרשון אדלשטיין שליט"א, הוא עורר על כך שכל אדם שיש לו משפחה, בשעה שהוא עוסק בצרכי המשפחה הרי הוא עוסק במצווה, מצוה של חסד עם אהבת הבריות, שהוא דואג לבני המשפחה וטורח בשבילם, לפרנס אותם ולמלא כל צרכיהם, וזוכה בזה לזכויות מרובות של חסד. ויותר מזה: כל אדם בביתו זוכה גם להרבות זכויות רוחניות, שהוא זוכה בעצמו וגם מזכה אחרים. האבא והאמא מחנכים את הילדים בבית, ומזכים אותם בזכויות של רוחניות.

לדוגמא, כשנולד ילד ומתחיל לדבר, מיד מלמדים אותו לומר "תורה ציוה לנו משה", ופסוק ראשון של קריאת שמע, וכן מלמדים אותם לומר "מודה אני" ושאר דברי קדושה, אף על פי שהוא ילד קטן מאד שרק התחיל לדבר, ועדיין אינו מבין פירוש המילים, רק יודע לבטא אותם בפיו, כבר מלמדים אותו, שידע לומר בבוקר "מודה אני", וילך לישון עם "שמע ישראל". ועל ידי זה גם כשיגדל ידע שיש לו אמונה, כפי שהשרישו בו מילדותו. וזה שייך גם בגיל קטן מאד, כשעדיין אינו בעל הבנה, כבר ההורים זוכים ומזכים אותו!

כשילד מתחיל לגדול יותר, הוא גם שומע את השפה איך שמדברים בבית, שעל כל דבר אומרים 'אם ירצה השם' ו'בעזרת השם'. כך מדברים וכך צריך להיות, שלא לומר 'אני אעשה' ו'אני אלך' וכו', אלא הכל 'אם ירצה השם' ו'בעזרת השם'. בזה משפיעים על הילד כבר בגיל קטן מאוד חינוך של אמונה, שהכל בהשגחה ברצון השם.

וזכרנו עוד מימי ילדותי, אמי ע"ה הייתה מספרת לנו על עקידת יצחק אבינו, היה שיר שמתאר את העקידה, והייתה שרה לנו את המילים עם מנגינה, על העקידה של יצחק ועד מסירות הנפש, וכן על הצלת אברהם אבינו מכבשן האש, ועל הניסיונות של אברהם אבינו. הכל היה מלא אמונה.

דיברו גם על הגיהנום, שיש שחר ועונש, דיברו על זה גם עם הילדים הקטנים, כשילד התחיל להבין משהו, מיד כבר ידע שיש גן עדן ויש גיהנום, יש מצוות ויש עבירות, על מצוה יש גן עדן ועל עבירה יש גיהנום, ואפילו היו ממחישים את הגיהנום, וזה לא גרם לעצבות ולהחזיק עצמו כרשע, מפני שלימדו והמחישו גם את גודל שכר התורה והמצוות, שמידה טובה מרובה ממידת פורענות, ולכן ידיעת העונשים רק הוסיפה יראת שמים ולא גרמה לעצבות.

נמצא שכל אחד ואחד הרי הוא 'מוצה הרבים' בביתו, באמצעות החינוך שהוא נותן בבית.

וכך גם גננת בגן ילדים, מלבד החסד שהיא עושה בזה, ששומרת ומשגיחה על הילדים, וזה חסד עם ההורים, וגם חסד עם הילדים שיהיו שמורים, בנוסף לזה הרי גם אומרים עם הילדים בגן "מודה אני" ופסוקי "שמע ישראל" וברכת המזון, ומדברים איתם על ענייני האמונה. וזה זיכוי הרבים באמונה.

ובאמת זה דבר טוב שידברו עם הילדים בגן על אמונה, ועל בריאת העולם, שיש בורא עולם, והעולם נברא בששה ימים. להשריש בילדים אמונה, ומספרים להם על קבלת התורה ועל מעמד הר סיני. גם ילדים קטנים צריכים לדעת ולשמוע מזה, ובבית ידברו על זה, שהיה מעמד הר סיני, וקיבלנו עשרת הדיברות, מפי הגבורה שמענום!

ובשבת גם כן, יש לדבר עם הילדים על מעלת וקדושת השבת, לא שיחשבו שזה יום שסובלים בו, שאסור זה ואסור זה. להיפך, שבת הוא יום של שמחה, שעושים קידוש, ושרים זמירות, ואוכלים סעודות שבת, עם עונג שבת, ויש גם תפילות שבת, ועוסקים בתורה

עם שמחה! עד כדי כך שגם הפנים משתנות בשבת, כמו שהביאו התוס' בכתובות (דף ז, ב) בשם מדרש, כי בשבת "פנים חדשות באו לכאן".

לימדתי אתכם חוקים ומשפטים

באחת השנים, ידד טוב שלי נקלע לבעיה משפטית מורכבת.

אותו ידד שכר לטובתו את עורכי הדין הטובים ביותר מן השורה הראשונה כדי שיורו לו כיצד לנהוג במצבו הבעייתי, ויעזרו לו לזכות במשפט.

כיון שבעייתו הייתה כאמור מורכבת ומסובכת ונוגעת בעניינים שונים, עורכי הדין שהוא שכר התקשו למצוא פתרון מושלם למצבו, ולפיכך פנה אל יידי היקר וביקש את עצתי לאותה בעיה.

חשבתי רבות בעניין, ולאחר מחשבה מעמיקה נתתי לו עצה מועילה ומחכימה.

ידידי הביא את עצתי בפני עורכי דינו, ושאל אותם לדעתם המקצועית עליה. עורכי הדין ששמעו את העצה נותרו המומים מהחכמה

שבה, והתפלאו כיצד רעיון מבריק זה לא עלה במוחם, למרות היותם עורכי דין ממולחים ומפולפלים. מיד ביקשו מידידי לברר באיזו אוניברסיטה מפורסמת למדתי משפטים, כיון שאוניברסיטה זו העניקה לי לפי דעתם את הכלים והיכולת ליעץ לו את העצה המבריקה.

השבתי לידידי היקר שמבעייתו המשפטית ניתן לראות את התגשמות הפסוק "ראה לימדתי אתכם חוקים ומשפטים" (דברים ד, ה). כאשר יהודי הולך בדרך הישר ודבק בתורתו של הקב"ה ובמידותיו, דבקות זו מעניקה לו בסייעתא דשמיא את היכולת והכוחות ליעץ עצות שהן בבחינת חוקים ומשפטים.

כיון שהתורה היא מקור כל החכמות כולן - והיא מחכימה את לומדיה ומעניקה להם דעת ותבונה בכל דבר ועניין.

במרה מפטירין

הפסרת השבוע:

"בשנת מות המלך עזיהו" (ישעיהו ו)

הקשר לפרשה: בהפטרה מתואר ענין גילוי השכינה הקדושה בבית הבחירה בירושלים, שזהו מענין המתואר בפרשה על גילוי השכינה לעיני כל ישראל במעמד הר סיני ומתן תורה.

נצור לשונך

תולה ארץ על בלימה

מפני קנאת האמת

דרך קרוב הוא, כשמספר לאחד על קרובו, איננו מכיין בכך לדבר בגנותו, רק מפני קנאת האמת, שלפי דעתו נהג שלא כהוגן.

וצריך האדם לידע כי אין דבר זה יוצא מכלל איסור דברי לשון הרע.

מן האוצר

ממשנתו של מו"ר הגה"צ
רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

הכח המיוחד של תכונת השמיעה

הפסוק הראשון הפותח את פרשת יתרו יש בו הקדמה לכל הפרשה כולה העוסקת במתן תורה, שכשם שבכל ספר מובאת הקדמה המתארת ומספרת על ענינו של הספר, כך גם שמיעתו של יתרו מהווה הקדמה למתן תורה. שיש בזה המעשה את הכוח והיכולת להוכיח לבני ישראל כמה גדולה כוחה של התורה וליקר אותה בעיניהם, שאפילו יתרו שהיה כהן מדין ולא היה חסר לו דבר מבחינה חומרית, עזב את הכבוד והשררה מאחוריו ובא להסתופף תחת כנפי השכינה בשל השמועה ששמע על מעשי ה', ואם רק שמיעת הדברים גרמה ליתרו לקום ולבוא למרות שלא ראה את הניסים עין בעין, הרי זוהי ההוכחה הגדולה ביותר לגודל כוחו ומעלתו של ה' יתברך, ואם כן מעשהו של יתרו הוא בבחינת הקדמה לקבלת התורה, משום שבכוחו ליקר ולהעצים את חן התורה בעיני עם ישראל.

והנה יתרו לא ראה את הניסים שעשה הקב"ה עם בני ישראל, וכיצד שב בתשובה מכוח אותם ניסים שהיו רק בגדר שמיעה, הרי היו אנשים רבים בעולם ששמעו על נפלאותיו של הקב"ה ומוראותיו ולמרות כן לא התקרבו אליו, ומה היה ביתרו שלא היה באחרים שגרם לו לשוב בתשובה מכוח השמיעה בלבד.

ונראה להשיב על זו השאלה, שיתרו הפעיל בתוכו את כוח הדמיון וצייר לעצמו את ניסי יציאת מצרים עד שחש עצמו כאילו הוא בעצמו השתתף באותם ניסים, ועל כן אף שהיתה בו השמיעה בלבד, הוא הצליח לחוש את ההתרגשות שאחזה באלו שראו את הניסים עין בעין.

ואף יתרו כאשר קיבל על עצמו עול מלכות שמים, התורה הרחיבה את ליבו ומילאה את כולו עד שלא היה לו כל צורך בממון ונכסים אשר היו לו בשפע בזמן כהונתו במדין. ויתרו היה ספוג באהבת ה' והלך אחרי הקב"ה במדבר בארץ לא זרועה ושם מבטחו בה' שהוא זה שיורה דרכיו ויכלכל צעדיו בתבונה. והתורה מציינת את דברי יתרו - "ויאמר יתרו ברוך ה'", והיינו, שיתרו היה הראשון שברך את שמו של ה' והנחיל לדורות הבאים ברכה זו.

ומהתנהלותו של יתרו המהווה הקדמה לקבלת התורה אנו למדים, עד כמה כוח השמיעה גדול, שביכולתו להפוך עולמות ולהוציא את האדם מחשכה לאורה ומשעבוד לגאולה.

פניני הפרשה

הלקיחה היא עצם ההקרבה

"ויקח יתרו חתן משה עלה וזבחים לא-להים" (שמות יח, יב)

אף בפרשת קרח כתוב "ויקח קרח", ומפרש רש"י שקורח לקח את עצמו, ואם כן טוען בעל ה"שבט מוסר" זצ"ל - אף כאן נפרש ש"ויקח יתרו" היינו שלקח את עצמו לדרך חדשה: הניח את כבודו ועמדתו במדין והלך אחרי משה למדבר שממה.

ויקרה מאוד לקיחה זו של "ויקח יתרו חותן משה" הלקיחה הזאת היתה "עולה וזבחים ל-אלהים", כלומר הקרבן היותר גדול שהביא.

סגולתו של הסגול

"והייתם לי סגלה מכל העמים" (שמות יט, ה)

"סגולה" הוא מלשון סגול, שנקודת סגול אינה משתנה לפי המקום, בכל סיבוב שתסובב אותה - היא נשארת סגול.

וזהו בעצם גם מהותם של בני ישראל, כפי שביאר הצדיק רבי דוד מלעלוב זצ"ל, שבכל מקומות מושבותיהם ובכל המצבים שיעברו על בני ישראל, הוא קיים לעד, ונצח ישראל לא ישקר.

בשלום לעולם שכולו טוב

"וגם כל העם הזה על מקמו יבא בשלום" (שמות יח, כג)

בגמרא מסכת ברכות (סד, א) מובא בשם רבי אבין הלוי: הנפטר מחברו אל יאמר לו 'לך בשלום', אלא 'לך לשלום'. שהרי יתרו שאמר לו למשה 'לך לשלום' - הלך ונתעלה. דוד שאמר לו לאבשלום 'לך בשלום' - הלך ונתלה.

ולפי זה, קשה, כיצד זה אמר יתרו "וגם כל העם הזה על מקמו יבא בשלום"?

ביאר רבינו חיים בן עטר זיע"א בספרו חפץ ה', שכוונת יתרו בזה היתה על אותו זמן שכל הדור כבר יעבור מן העולם, ואמר לו שאם יעמיד דיינים הגונים - אנשי חיל יראי א-להים אנשי אמת ושונאי בצע, שישפטו את העם משפט צדק, על ידי כך ינצלו ישראל מעוון הגזל וממילא "כל העם הזה" לאחר פטירתו מהעולם "על מקומו יבא בשלום" כלומר שלא יצטרך לחזור בגלגול.

האופפת אותם ואת הבית כולו רגע לפני כניסת המלכה. מעולם לא הייתה שעת הדלקת הנרות מרגשת ומרוממת יותר, כשמתכוננים אליה ברוגע, כשלהדמעות ניתן הדרור לזלוג עוד לפני שהגפרור מצית את האש "זוכני לגדל", בקעה אז התפילה מעמקי הלב, "בנים ובני בנים, חכמים ונבונים, אוהבי השם". מעולם לא נאמרו המילים מתוך שלוות הנפש, ביישוב הדעת הנצרך בעת אמירת התפילה הזו.

אחרי שבועיים של תענוג צרוף, המשיכו לשלב הבא: עידוד וחיזוק אחרים להצטרף. וכך, בט"ז באלול תשע"א, פרסמו בני הזוג מודעה בעיתון, בה נכתבו כמה ציטוטים מגדולי הדורות במעלת 'תוספת שבת', על גודל הזכות, על עוצמת החוויה ועל השערים הנפתחים בהקדמת קבלת השבת. המודעה פורסמה, אין לנו את המידע מה הייתה השפעתה בקרב הציבור, אך אנו יודעים גם יודעים מה פתחה עבור בני הזוג.

כאמור, המודעה פורסמה בתאריך ט"ז באלול תשע"א. את השורה הבאה, צריך לקרוא פעמיים ושלוש כדי להאמין: בט"ז באלול תשע"ב, בדיוק שנה אחרי, עמד האב על יד הסנדק המחזיק בתינוקו הקטן, ואמר בדמעות אושר: "ברוך אתה... להכניסו בבריתו של אברהם אבינו!". במתנת אהבה מכורא עולם, חבקו בני הזוג בן יקר, ונקרא שמו בישראל 'אברהם'.

השמחה הרקיעה שחקים, וגם המסר העולה ממנה: **תוספת שבת היא מפתח עוצמתי במיוחד, וגם כשהכל סגור וחשוך, גם אז חותרת תוספת שבת חתירה של רחמים מתחת כסא הכבוד, ויוצרת ישועות פלאיות יש מאין!**

שנה וקצת אחר כך, נזכרה האשה כי הבטיחה שכשתיושע בזכות תוספת שבת - תפרסם את דבר הנס, ותיידע את הציבור בדבר עוצמת הסגולה הנפלאה הזו. בי' כסלו תשע"ד, כשבנה אברהם היה בן יותר משנה, פרסמה מודעה נוספת, בה סיפרה על גודל הנס לה זכתה בזכות הקדמת קבלת השבת, וריגשה את הקוראים בסיפורה האישי הייחודי והפלאי כל כך, תוך הוספת המלצה אישית למצפים לישועות, לנסות את הסגולה העוצמתית במיוחד...

ואז, תוספת שבת זיכתה שוב, ובעוצמה שנה אחר כך, בדיוק מופלא, בי' כסלו תשע"ה, בדיוק שנה אחרי הפרסום השני, שוב זכו בני הזוג לממש בידיהם את הפלא העצום ונפלא, את תינוקם החדש, הפעם הייתה זו בת... הילדה נקראה בשם 'אילה'. ופי האם המאושרת לא פוסק מלהלל ולשבח 'לדים של תוספת שבת'.

לטעום ממתיקות צוף הקדמת קבלת השבת, מי שזכה להתרוממות הרוח ושלוות הנפש שהיא מעניקה - לא יכול יותר לוותר על התענוג הזה, וממליץ עליו בחום... גם אם זה קצת דורש מאמץ, זה בהחלט שווה ניסיון, שווה לטעום! "לכה דודי לקראת כלה, פני שבת נקבלה!"

שתי מודעות ושתי מתנות

את הסיפור הבא מספר הרב אשר קובלסקי שליט"א בספרו 'פניני פרשת השבוע', מפי מבעלי המעשה, משפחת כהן מבני ברק. ומעשה שהיה כך היה:

במשך שנים רבות, המתינו הרב כהן וזוגתו לזרע של קיימא. שנים רבות של המתנה לישועה, של רצון בוער ואכזבות שמתגלגלות בין האצבעות.

כך מצאו עצמם הרב כהן וזוגתו הופכים את הגלובוס, פשוטו כמשמעו, בניסיון נואש להגיע לפתרון, מתפללים ומתחננים לשמוע את קול הבכי המתוק בעולם, עושים כל סגולה אפשרית מתוך אמונה בוערת, כי עוד יזכו להחזיק תינוק קטן ביד.

היה זה במוצאי תשעה באב תשע"א. כאילו לא די באבל הכללי בעם ישראל ביום הנורא הזה, הצטרף לכך אבל אישי. באותו לילה התקשר אליהם אחד המומחים, ובפיו בשורות קשות. "אני מצטער לבשר", אמר בקול מלא אמפתיה, "כי לפי הנתונים הנוכחיים אינני איש בשורה!". מעבר לקו השתררה שתיקה של הלם. המומחה הקשיב לאנחות הבוקעות מפי בני הזוג, אך נאלץ לחזור על הדברים: "בדרך הטבע לא נראה שמהו יועיל. מצטער, מחזק את ידכם!", הוסיף לפני שסיים, מנסה לעודד את רוחם.

שבועות ספורים עברו בהפנמת המציאות החדשה, בהתחזקות באמונה וביטחון למרות גודל הניסיון. אחרי כמה שבועות, התגלגל לידיהם גיליון העוסק ב'תוספת שבת', בו נכתב בשם האר"י הקדוש כי 'תוספת שבת' והפצת מעלתה, היא סגולה גדולה לפקידת עקרות ולישועות בזרע של קיימא. הם חשו שהגיליון התגלגל במכוון לידיים שלהם, כדי להאיר את הסגולה הבדוקה והמונסה, גם כשכל הסיכויים אבדו מזמן.

הם החליטו לנסות, וירדו לפרטים הקטנים, איך מצליחים להיכנס לשבת ברוגע. אחרי דיון ממצה, יצא מתחת ידם דף קטן בו נכתב: 'החל מהשבוע, מקדימים קניות ליום רביעי. כל הניקיון עובר ליום חמישי, וכל הבישולים לקירור - עוברים לחמישי בערב. להשאיר ליום ששי רק ניקיון סופי ובישולים אחרונים!' - רשמו ותלו על המקרה.

בשבוע הראשון, הם חשו לראשונה את חוויית הרוגע בעת כניסת השבת, את השלווה

בשבת 'מתן תורה', בה נקרא בהתרגשות את 'עשרת הדברות' שניתנו לנו במעמד הר סיני. במרכזו, קיבלנו מתנת האהבה - את מצות השבת, אין יהודי שלא נזכר באמצע השבוע בשבת, ולבו מתרונן מבפנים. אם זו נעימה מהזמירות שמתנגנת ברקע, קטע מהתפילה העולה מתת המודע, זה עשוי להיות זיכרון נעים מהתגברות לשמור את השבת בכל פרטיה ודקדוקיה. כך או כך, כל יהודי, בכל מקום, מתרגש ושואף לטעום שוב מטעמה של השבת, להיטען שוב ממטעניה, מאווירתה. הלב כמו יוצא בשיר ורנן: "שבת קודש, שבת קודש, נפשי חולת אהבתך!".

על מתנת השבת הייחודית כל כך, קיבלנו מתנה נוספת ושמה 'תוספת שבת'. הדבר נפסק בהלכה, שיש להוסיף מימות החול על הקודש. אנו יכולים 'למתוח' את גבולות הגזרה, לקבוע בכמה זמן נאריך את השבת, ליכות לעוד שעה קלה לחסות בצל כנפיה. הזוכים לקבל את השבת זמן מה קודם, מספרים על תענוג עילאי צרוף ומפתיע לו זכו בעת 'תוספת שבת'. האווירה הקסומה, הרוגע הנפשי, יישוב הדעת, ההתרגשות בקבלת פני השבת - אלה רק חלק מהרשימה של הרווחים הממתינים למקדימי השבת. אך מתברר, כי לצד הרווחים העיקריים הללו, 'תוספת שבת' מעניקה עוד כמה 'בונוסים'...

המקדים לקבל פני שבת, זוכה בפתיחת שערים נדירה ממש. אלפים שהצטרפו בשנים האחרונות למהפכת הקדמת קבלת השבת, מספרים על מופתים נדירים וישועות פלאיות - זוגות חשוכי בנים שנפקדו בילדים, בעיות בריאות שנעלמו כלא היו, מצוקות פרנסה שנפתרו באורח פלאי, מעוכבי שידוך שהופתעו לשבור צלחת, ועוד ועוד...

זה למעשה מה שכותב רבינו יוסף חיים זיע"א בעל ה'בן איש חי' בספרו 'בן יהודע', בבואו לבאר את דברי חז"ל "כל המענג את השבת נותנים לו נחלה בלי מיצרים", וכך הוא מבאר: **המקדים לקבל פני שבת, פותח את גבולות השבת, המוגבלים לכאורה ליממה אחת, אך המקדים לקבל שבת - פותח את גבולותיה ומרחיב אותה. ממילא, השבת משיבה לו כגמולו ופותחת עבורו את כל הגבולות, מרחיבה את נחלתו בכל המישורים.**

הנה כי כן, 'תוספת שבת' היא מתנה גדולה שאנחנו יכולים להעניק לעצמנו. מי שזכה